

Twenne spritt nna
Och Förträffeliga Kärleks.

W i s d r,

Författade af
Hans Bardt.
Och innehållande den wädra Gossens
Frieri til
Den Blåögda Lisa,
Sjeme Hennes Svar.

Den Första:
Ädlig mit hjerta kälörne
war bündit, 2c.

Den Andra:
Min käraste Gosse Du suc-
kar och flagar, 2c.

Bägge två sjungas under de behagligaste
Melodier.

Stockholm, 1810,
Tryckte hos Pehr Ol. Årmar,
kostar 1 s. Banco.

Aldrig mit hjerta tilfôrne war bun-
dit, Förrän sedan jag blef bekant
med dig, Aldrig din life i werlden
har funnits, Uck om du så uprät-
tigt älskade mig! Jag lofwar rent
ut Dig älska til slut, Til dess jag
hårs döder af werlden härut.

2. Uck gifwe det Gud jag fick
leswa den stunden, Då jag finge bli
aldrafärestan din! Och icke wara i
hjertat bebunden, Och altid så qwäl-
jas i håg och i sinn; I tysthet jag
må, så sorgelig gå, Och önska af
hjertat jag dig kunde få!

3. Rikedom wil jag slått intet be-
gära, En jag hafwer nog, med min
fattigdom nögd, Endast jag finge
hos wännen med ära, Att leswa i
stillehet, det wore min frögd! Als.
in.

ingen ting, På jordenes ring, Jag
aktar mot dig aldrakärestan min.

4. Lycklig är den som i stillhet
får lefwa, Och icke af kärleken haf-
wer besvär, Ja den må man wist
för lycksalig beskrifwa, Förty den
ei wet hwad bekymmer det är, I
lönedom at ha, Sin sorg hwarje
dag, Ei lefwa en timma förnögo-
der och glad.

5. Ty det är så tungt för et
hjerter at bära, At man ei får ta-
ga den som man sjelf wil, Til en
sådan vän som med tro och med ä-
ra, På höfliga sätt hafwer budit
sig til, Svarföre får den, Ei blif-
wa min vän, Som mig så högt äls-
kar och jag den igen.

6. Släktingar och wänner de wil
mig förbluda, At jag aldrig mera
skal tänka på dig, Dem måste jag
lofwa at dem wilja lyda; Men lif-
wål

wål så är du i hjertat hos mig,
Jag låfwar rent ut, Dig älska til
slut, Til dess jag bårs döder af
werlden härut.

7. Derföre min Glicka lef nögder
och stilla! Det synes wäl säfångat,
men än kan det se, Wi finna nog
en gång om det är Guds willa,
At han oss wäl hjälper, det tröstas
jag wid; Ty Herren är den, Oss
gläder igen, War derom försäkrad
min sötaste vän.

8. Jag slutar min Wisa och be-
der tillika, At du denna motgång
bält tåligen bär, Jag skal på min
ära dig aldrig beswika, Ty dertil
har jag dig nu tagit för kär; Men
blifwer det så, Jag dig ei kan få;
Så wil jag til dödsstunden ensam-
men gå.

Den Andra:

Flickans Svar.

Min käraste Gosse du suckar och
flagar Och tolkar din trohet och
kärlek för mig; Men glöm icke
bort at wi hafwa två magar, Jag
blir icke mått af at blått se på dig,
Sök dig et försvar, och blif en bra
Karl; Du får mig väl sedan af
Mor och af Far.

2. En Flicka hör väl icke blott
se på ntar, När Gossen är redlig
och ärlig och snäll; Men hon måste
väl också tänka på grytan, Och
at hon har mat både middag och
kväll, När Barnena små, De
hungriga stå Och fråga sin Mam-
ma, hwad skola wi få?

3. Naturen har lärt mig at kyssa
och klappa, Och älska en Gosse;
Men

Men det är ej alt, Jag har ock-
så fått många läxor af Pappa: Att
Hushållet fordrar båd spannmål och
salt; Gud trösta den man, Som
intet mer kan, Än hålla af Hu-
strun; Ja swälta må han.

4. Arbeta min Gofte, och skaffa
dig pengar, Att köpa behofwen til
vårt nya bo, I Hushållet tarfs-
mas båd Waggor och Sångar,
När wi börja umgås i kärlek och
tro. Gör alt, hwad du kan, Att
blifwa min Man; Så skal jag ej
ålska och taga en an.

